

Vérszegény szobanövény

Ott ültem, négy szemközt ezzel a vérszegény libával, nem úgy nézett ki, mintha azért jött volna a zsarukhoz dolgozni, mert izgalomra vágyott, egyszerűen csak árnyékos hely kellett neki egy irodasárookban, mint egy szobanövénynek, elüldögél évekig, vizenyős tekintettel bámul a semmibe. Rám függesztette a szemét, mélységes mocsárvilág, méla békakuruttyolás, halbuborékok, nyüzsgő ebihalak, álmatagon riszáló hínár.

– Figyel rám? Neve?

Mondom a nevem, a lakcímem, a személyi számom, az anyám nevét, a születési dátumomat, mindazt, amit úgyis tud, mert ott hever előtte a szemé-lyim és a diákom és a lakcímkártyám.

Bőrkabátos nyomozóra számítottam, aki metsző fölényel néz a világra, szemét összehunyorítja, régóta álmatlanság gyötri, és a kelleténél több cigarettát szív. Átlát a világon, mint a röntgen, kirajzolódnak előtte csontjaim, sötét titkaim, hiába rejtegetni előle bármit, agyában sercegnek az áramkörök, mint egy hatalmas kapcsolótáblán.

Á, felejtétek el! Ez a mimóza itt fog bealudni a szemem láttára, mindegy neki, mi történt, mi nem, meg van győződve róla, hogy a világ nem hoz újat, de ha mégis, az is tökéletesen hidegen hagyja, neki lejár a munkaideje tizenhat óra nullanullakor, csekkolja időnként az órát, a mobiljára csetüzenetek érkeznek, odales a szeme sarkából, kisujjal megbirizgálja a képernyőt, mintha csak véletlenül, mint ahogy egy lány ruhájához ér kisujjal az ember úgy, hogy az észre se vegye, csak én tudjak a hőstetről, csak én hissek, hogy valami közöm van hozzá.

Részlet a *Levágott fül* című regényből.

Ennek a nőnek persze semmiképp sem érintettem volna meg a kabátja szegélyét vagy a táskája varrását, nem akartam volna hozzá tartozni egy pillanatig sem. Talán ha egyetlen nő marad a földön, és nincs választék. Egy cikkben azt írták, ha negyven másodpercig tartom a szemkontaktust egy nővel, egy kicsit beleszeretek. Nem mertem volna negyven másodpercig nézni ennek a nőnek a szemébe, félttem volna, hogy elsüllyedek. Igaz, egyetlen nőnek sem bírtam negyven másodpercig a szemébe nézni, egyikük sem bátorított ilyesmire. Így is folyton beleszerettem mindenkibe, mert az a helyzet, hogy ha valakit csak titokban nézek, úgy, hogy először kicsit a kezét az asztalon, aztán a füle mögött a haját, aztán a szemöldöke vonalát, aztán a lábát, aztán a száját, ahogy beszél, szóval tuti találok valamit, ami szinte kízóan megtetszik.

Már-már fáj, hogy ezeket a nekem tetsző részeket nem csókolgathatom végig, de hát az összes nő összes részeit végigcsókolgatni túlzó tervnek tűnik, pláne, hogy az összes nő jelentős részének pasija van, nekik szintén volna hozzáfűzni valójuk a dologhoz, a nők másik része csak elfintorodna vagy ki-röhögne, ha efféle szándékomról értesülne, a többről meg fogalmam sincs, hogyan állna a dologhoz, mert még csak az sem látszik rajtuk, észrevették-e egyáltalán, hogy a világon vagyok. Bár a nőknek van perifériás látásuk, rám sem néznek, mégis tudják, hogy mit csinálok, hányas a lábam, divatos-e a hajam, milyen márkájú a cipőm, az arcszeszem, a karórám. Már ha van. És úgy viselkednek, hogy minél jobban beléjük bolonduljak, beletúrnak a hajukba, érzéken végigcirógatják a nyakukat, megigazítják a kis ruhájuk vállpántját vagy pláne a melltartójukat, csak hogy a fejembe szökjön a vér. Aztán ha megszólítanám őket, felháborodva kikérnék maguknak, és azt állítanák, eszük ágában sem volt jelzéseket leadni, összekócolódott a hajuk, viszketett a nyakuk, és elképzelni sem tudja egy bunkó férfi, hogy a ruhapántok és melltartók milyen gyakran és kínosan elcsúszkálnak a helyükről, vagy bevágnak a kényes testtájakon. Méltatlankodás közben meg élveznék, milyen jól megszívattak.

Persze én és a megszólítás... Egyszer végigmértem az utcán egy bitang jól kinéző csajszit, aki tekintetét a messzi naplementére függesztve pillantásra se méltatott, ám amikor a közvetlen közelembé ért, hangtalanul, szájról mégis jól olvasgatóan formálta bűvös üzenetét: „Kopj le!” Nehéz ügy!

Nem kizárt, hogy egy ilyen se íze, se bűze rendőrcsajba is képes lennék beleszeretni alkalomadtán, de most nem így állt a helyzet. Faggat, de mint-

ha nem is érdekelné, le tudnám-e rajzolni erre a papírra a kerítésünket, a házunkat, a házunk előtti villanypóznát, a bokrokat és fákat, csak úgy nagyjából. Körülbelül hány méterre helyezkedik el a fa a villanyoszloptól, a villanyoszlop a kerítéstől, a házfal a kerítéstől, a fától és a villanyoszloptól. Tartózkodott-e rajtam kívül valaki abban az időszakban az esemény tíz méteres körzetében? Szomszédok, arra járók, mesteremberek, postás, szófavizes, fagyaltos autó. Nem felejtettem ki valami apró tárgyi részletet, ami fontos lehet, és támpontot adhat a nyomozásnak? Pontosan hány óra tájban történetett a szóban forgó esemény, mármint az általam megnevezett állítólagos emberi testrész általam való állítólagos megtalálása. Miért éppen tizennégy huszonötkor, honnan tudom én azt, pontosan merről érkeztem ekkor, melyik buszjáratral, volt-e a buszon ismerős vagy valaki, aki igazolni tudná a szavaim hitelességét, mert addig minden csak feltevés, lehetőség, találgatás.

Azon kezdtem gondolkodni, vajon miért hiszi el ez a nő, hogy én vagyok én, hiszen semmi más nincs a kezében, mint a személyazonosság okmányaim, amik felől bárki más is lehetnék, mert már tök máshogy nézek ki, növeszttem a hajamat, és amúgy is pocsék a fénykép, én magam ukrán vendégmunkásra tippelnék. Lehetnék tök idegen, aki magamnak adom ki magamat, mert ez valamiért jó nekem, mert így büntetlen előéletű diáknak tünnék, nem pedig francia idegenlégióból frissen szökött anyagyilkosnak, akinek nyomában melleleg ott liheg az olasz maffia.

Vissza tudunk-e menni a napomban kicsit korábbra, milyen óráim voltak, milyen volt a hangulatom, nem voltam-e fáradtabb a szokásosnál, ki volt az az osztálytársam, akivel óra után még beszélgettünk egy kicsit, tényleg tudja ezt igazolni, ha megkérdezzük, és hol lakik az illető? Kérdezi ő, aki ott trónol a számítógépes nyilvántartás meg az ipari kamerák ezrei tetején. Fingani se tudok úgy, hogy ne értesüljenek róla, és most engem faggat. Tudnék-e személyleírást adni a buszvezetőről, akinél felszálltam, nem jöttek-e ellenőrök, akik alátámaszthatják mindezt, a megállóban vagy a buszon összefutottam-e ismerősökkel, akik hitelt érdemlően igazolnák állításaimat, hazafelé bandukolva nem ütköztem-e olyan utcabelibe, akinél visszakereshetővé válna az én feltételezett mozgásom az utcában a tizennégy óra húsz és tizennégy óra huszonöt közötti intervallumban?

Csing, csing, a nőnek két üzenete érkezett, kisujjával megpiszkálta az asztalon heverő mobilt, pillantást vetett a szövegre, mosoly suhant át az arcán, a keze megrándult, mintha kapásból válaszolni akarna, de aztán észbe kapott,

hogy hiszen most egy vallomást vesz fel, bármilyen ostobát és feleslegeset is. Rajtakapta tekintetemet, amint rajtakaptam, hogy üzenetet fogad, ám elpirulás vagy zavar helyett rosszindulatú fintor jelent meg a szájszegletében, és ez a penészvirág valamelyik besavanyodott dadus nénimet idézte fel az óvoda vészterhes korszakából. Igazán csodás, hogy viszonylag fiatal nők milyen hamar tuskóvá alakulnak át, ha a helyzet úgy hozza. És most úgy hozta. Vajon a barátnője hívta SMS-ben egy kapucsínóra vagy a sráca egy laza me-
netre? Esetleg átutalták a fizetését? Vagy a jattot, amivel a maffia megkente
őt bizonyos szolgálatokért?

Képes vagyok-e újra felidézni az eseményeket pontosan attól a pillanattól kezdve, hogy odaértem a kertkapunkhoz? Minden apróság fontos lehet. A jobb vagy a bal kezemmel próbáltam kinyitni a kapu kilincsét. Nem is próbálkoztam a kilinccsel? Miért nem? Mert mindig zárva tartjuk? Szóval biztos voltam benne, hogy aznap is zárva lesz? Nem próbálkoztam meg a nyitással csak úgy, szórakozottan? Rögtön nyúltam a kulcsért? Melyik zsebemben tartom, a jobban vagy a balban? Nem a zsebemben tartom? Hanem? A táskám első zsebében? Most is onnan került elő? Melyik kezemmel halásztam ki? A jobbal vagy a ballal? Mit csináltam közben a jobbal? Nyitottam a cipzárt? Ezek szerint balkezes vagyok? Ezek szerint jobbkezes? Utána jobb kezemmel nyitottam a zárat? Úgy érte természetesen, hogy jobb kezembe vettem a kulcsot, amellyel nyitottam a zárat? Könnyen nyílt a zár? Miért akadt, máskor is szokott? Évek óta? Mi az édesapám szakmája? Nem szokta otthon megszerelni a dolgokat?

Hogy ezt meddig lehet és meddig kell még így húzni? Úgy néztem, elég sokáig, nagy halom papír tornyosult az asztalon. Nyilván kitölti mindet, dossziéba rakja, iktatószámmal ellátja, aztán leküldi a pincébe, egy fém-
polcra. Húsz év múlva meg egy rettentő különleges ügyosztály megtalálja és kiássa az esetet, és talán történik is valami az ügyben, láttam a *Döglött akták* teljes sorozatát. Persze olyasmi csak Amerikában fordul elő, ahol csupa kigyúrt szépfíú és tökéletes alakú nyomozónő szaladgál a rendőrségi folyosókon, időnként beleszeretnek egymásba, lövöldöznek egy kicsikét, de aztán minden rendeződik, és a stáblista alatt elmorzsolhatunk egy könnycseppet, hiszen szép dolog, ha a gazok elnyerik méltó büntetésüket, az igaz pedig megdicsőül, és az Úr arcának fényességében járhat.

Kérdezte a nő, tudnám-e pontosítani, miféle emberi eredetű kötőszövet-maradványt pillantottam meg az ablakpárkányon? Jó, hogy fület, de egészen

biztos vagyok-e benne, hogy fülről volt szó, és nem csak valami hasonlóról, továbbá egészen bizonyos vagyok-e benne, hogy nem egy állat vonatkozó testrészéhez volt szerencsém? Azért egy fület még csak meg tud határozni az emberfia, ehhez nem kell diploma. Igen, teljesen biztos vagyok benne, nem ormány, nem kisujj, nem lábköröm, hanem emberi fül. Pont, mint az öné, hölgyem, azzal a vércseppnyi kis hamis rubinkővel, melyet nyilván hamis arany vesz körül.

Honnan veszem, hogy hamis? Tényleg, igazi is lehetne, talán valami büntény során foglalták le, míg a nyomozás tart, a kedvese meg, aki nyilván szintén rendőr, nagylelkűen önnek ajándékozta. Nem így történt? Ez természetesen csak hipotézis a részemről, de korántsem megalapozatlan. Tudja, régóta figyelemmel kísérem az életet, láttam az összes *Poirot*-t és *Columbót*, a *Piszkos zsarukat* is, nehéz nekem újat mondani. Igen, fül volt, kétségtelenül. Lehetne az ön füle, csak annál egy kicsit nagyobb meg szőrösebb. De fel a fejjel, rohan az idő, és mire nyugdíjba tetszik menni, alighanem nagyobb és szőrösebb fülkagyló gazdája lesz majd, mint jelenleg. Megengedi, hogy addig beleharapjak a kicsi fülébe? Hmm, csak megízlelném, hogy milyen finom és porcos. Ha nem, hát nem, hagyjuk, nem vagyok sértődős.

Van-e tudomásom róla, hol van jelenleg az a fül? Naná, hogy van, itt hordom magamnál, néha megpróbálom eldugni a szobámban, a lakásban, kéne egy titkos széf, valami génbank, ahol a levágott füleket tartom sóoldatban, ideális hőmérsékletű és páratartalmú levegőn, és előszedem az éppen megfelelő fület, hol tartanám, te jóisten! Szóval azt állítom, ismétli meg, mint a hülyegyereknek, büntetőjogi felelősségem tudatában állítom, hogy a fül itt van nálam, ebben a helyiségben, ne szórakozzak, és őt ugyan ne próbáljam lóvá tenni, semmi baj, ha nincs fül, látott ő már nagyotmondó kamaszt, akinek megártott a sok krimi, aki fel akarta hívni magára a figyelmet valahogy, és hát ezt a módját választotta, figyelmen kívül hagyva, hogy a törvény, az törvény, ez nem bandázás és nem hülyéskedés, itt átlépek egy határvonalat, a hatóság félretájékoztatása már egészen konkrét tényálladék, most még visszakoehatok.

Szóval azt hitte, hogy rám tud ijeszteni, hogy gyáva alak vagyok, máris elhúzom a belem, a levágott fül elsétál, úgy tesz, mintha le se lenne vágva, minden rendbe jön, a testrészt szépen visszaröppen jogos tulajdonosára, az idő kereke visszatekerve, csak hogy ezen már túl vagyunk, bébi, ez a vonat már elment, itt az aduász a zsebemben, úgy kicsapom, hogy beszakad az élfóliázott, fautánzatú asztal.

Amúgy mi lenne, suhant át az agyamon, ha tényleg kísétálnék innen, még mielőtt semmi se történt, a srácok, akik elől ide bemenekültem, már biztos elhúztak. Megint szívóztak velem, miattuk kezdtem dzsúdózni, és most már fejben pontosan tudom, hogyan kéne őket ledzsúdózni, csak nem vagyok Zsoltibá, és hiába tudom fejben, a valóságban lebénulok, ezek meg beszólogatnak meg leköpködnek. Az utcán küzdeni más, mint a dodzsóban, az ott egy játék, Bruce Lee csupa izom volt, plusz a legjobb karatés a Naprendszerben, mégis körbevették egy zsákutcában hatan, és agyonverték, senki sincs, akinél valaki más ne lenne erősebb, ha nem egy ember, akkor öt, ha nem öt, akkor tíz, ezt ne feledjétek, mondta Zsoltibá, és én nem feledtem. Ha azok odakinn nem húzták el a csíkot, remélem, valamelyik posztolgató zsernyák rájuk röffent, hogy lehet hazamenni, csak semmi ólálkodás, azok meg nem keresik a balhét, úgyis elég balhésak, ki akar törvényt hazulra, hülyére is vernék őket a szülők, akiknek esetleg tényleg van félnivalójuk, nekem nem volt félnivalóm, de mégis lett, ki tudja, mi lesz, ha a rendőrség ténylegesen vizsgálatot indít. Ki tudja, kiről lett az a fül valójában levágva, én ugyan nem tudom, ez a legnagyobb frász, honnan is tudnám? Csak odacsesztek a párkányunkra egy fület, kis híja, hogy a kutyánk meg nem ette, ha megette volna, itt se lennék, bűnjel eltüntetve, bűneset felszámolva, nincs fül, nincs krimi.

Na de tényleg, és ha kiderül, hogy ez a fül hiányzik valahol? Mert tuti, hogy hiányzik, eléggé valószínűtlen, hogy senkinek ne hiányozzék, a csóka előbb-utóbb belenéz a tükörbe, jé, a fülem, hol hagyhattam el, de bosszantó, na, mindegy, fél füllel is élet az élet. Persze az se zárható ki, hogy az illető már nincs abban az állapotban, hogy odaálljon bármilyen tükör elé, mondjuk, elmerült egy mocsárban, egy sóderdombban, egy parkolóház betonjában talált örök nyugalomra. Ott már tényleg legkisebb gondja a fületlenség, de ugyan miért csonkítanák meg azt, akit aztán úgyis eltüntetnek? Vagy játszadozásnak indult a dolog, csak egy kicsit elfajult, és valahol elkallódott ez a jobb sorsra érdemes fülecske. És ha kicsapom az asztalra, ki mondja, hogy semmi részem abban, hogy a fül nem rendeltetésszerűen kering a világban? Eléggé ritka dolog, hogy egy fül csak úgy elinduljon világot látni, tapasztalatot gyűjteni, barátokat szerezni.

Figyelek én egyáltalán, vagy valami probléma van, nyugodtan elmondhatom azt is, találunk megoldást, higgyem el, általában szoktunk megoldást találni, mindenre van törvényi megoldás, nem hinném, mennyi mindenre, arra vannak a törvények, hogy megkönnyítsék az életünket, bárki bármit

állít. Mert ugye lázongani meg követelőzni, az elég könnyű, a törvény viszont ott van, áll, mint a cövek, nem lehet megkerülni, nem lehet úgy tenni, mintha ja, bocs, nem is létezne, ez nem egy ilyen dolog. Szóval neki elmondhatom, ő nem tanár, nem szülő, nem orvos, semmi szégyellnivaló, csak arra ügyeljek, hogy úgy mondjam, ahogy van, semmit se titkoljak el vagy mismásoljak el, mert úgyis kiderül. Na? Tényleg itt van az a levágott fül? Ha igen, akkor szeretné látni, tegyünk pontot az ügy végére, lássa, nem csak szájhősködés ez az egész, nem csak feltűnési viselkedés.

Kitettem a fület, a nő első pillanatban meglepettnek látszott, később eléggé bosszúsnak, most már itt volt a szemé előtt az ügy, napnál világosabban, hiába nézegette némi undorral, ez már nem kész átverés, nem diáktrefa, hanem fül a javából, rendes fül, ahogy mondtam, engem igazolt, ezek szerint nem beszélek összevissza. Nem az jön, hogy a hülyegyerek szórakozik velünk, ami világos képlet, lehet mennydörögni, ügyet lezárni, pénzbírságot kiszabni, szülőknek szemrehányani. Nem, valami bonyodalmas és beláthatatlan, lezárhatatlan ügy kezdődik, ide-oda aktatoszogatóssal, házkutatásra kiküldött kollégákkal, akik unottan keresik az assetuggyákmit, a másik fület vagy a vércsoportot vagy egy random késtulajdonost, aki hirtelen előrántja DNS-mintával ékesített macsétáját.

Az egyik fiókból jobb híján kikapott egy légmentesen zárható nejlonzacskót, és megkért, rakjam bele a fülecskémet. Eljött az érzékeny búcsú pillanata, de ez legalább olyasmi volt, amit krimikben is látni, feldátumozott és kitöltött egy matricát, ráragasztotta a tasakra, így már bizonyítékról beszélhettünk, melyen sajnos ott volt az ujjlenyomatom, könnyen lehet, hogy csak az enyém, senki másé. Viszont a zsebem és az életem fájóan üres lett, olyan, amilyen az a nyomorult zacskó volt pár perccel ezelőtt is. Kétségbeejtő, jellegtelen, semmitmondó.

Az asztalon heverő, tőlem idegen testrésztől voltaképp az egyetlen igazi történet, ami megesezt valaha velem. Belepottyant a féreg kis életem kelles közepébe, én pedig nem bírtam el a nagyságát, a titokzatosságát, meg akartam szabadulni tőle, hogy visszazuttyan hassak a kis nyomoromba, apám kipoztolt szexjelenete, matekórák, megnyúzott nyulak és hasonlók közé. Nem tudtam felnőni a pillanathoz, nem tudtam kinyomozni a tettest, még csak a nyomába eredni is bénának bizonyultam, először lelöktek egy lépcsőről, aztán a lehető legbénább módon az igazságszolgáltatás kezébe adtam azt, amivel az élet megajándékozott, és a nagy sztorit átjatszottam olyan

aktakucakoknak, akik mindent el fognak követni, hogy apró miszlikekre szabdalják, hogy a darabkákat beszámazzák, hogy szerencsétlen, piti vacakká silányuljon a lelet.

Legszívesebben visszapörgettem volna az iménti percek videóját, zsebre teszem, és soha többé nem veszem elő a levágott fület. Ha hülyének néznek, akkor se. Ha nyakamba varrják, hogy félrevezetem a rendőrséget, akkor se. Bocsi, tévedtem. Fül? Milyen fül? Ezt nem értem. Biztosan rosszul hallott valamit, mert ilyet nem mondtam. Istenhez imádkoztam csodáért, bár az atya mondta, nem úgy kéne Istent hívogatni, mint a mentőket vagy a tűzoltókat, nemcsak amikor nagy a gáz, hanem napi kapcsolatban lenni vele, mint egy baráttal vagy rokonnal. Nemigen volt azonban választásom, most vagy soha, Mózes is az éhhalál szélén kérte a mannát, Szűz Mária bor fogytán a víz átváltoztatását, igaz, hogy ők az Úrnak közelebbi cimborái voltak, mint én.

Ekkor ordítás támadt a folyosón, a nőci egy darabig fülelt, majd felpattant, és kisetett az irodából. Az ajtó nyitva maradt, betódult a hangzavar, hogy a rohadt anyátokat, piszkos csirkefogók, miféle rendet űröztök tik, hát a szegényt csak eltapossátok, milyen nyomtatványról beszélsz, ördögfattyá, hogy az öregisten rohassza rád a magasságos eget... Kedves uram, nyugodjon le, fogd erősen, Bandi, ez hivatalos közeg elleni erőszak, akar maga rács mögé menni, ugye, hogy nem akar, papa, mi lesz a pereputtyal, gondolkodjék...

Én pedig megértettem a pillanat üzenetét, felmarkoltam a papírjaimat és a fület, zsebre gyűrtem az egészet, majd szépen kioldalaztam az ajtón és a bejáraton. Odakint csak a posztoló rendőr cigizett, dübörgő szívvel és rogyadozó térdel baktattam el mellette, és csak az utcasarkon befordulva kezdtem el futni. A kocka el van vetve, nincs sok időm.